

MRF 2025.62

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse af 31. januar 2025, j.nr. 21/14258

Ophævet og hjemvist Københavns Kommune påbud fra 2021 til servicestation om forureningsundersøgelser efter jordforureningslovens § 40, da sagen var utilstrækkeligt oplyst mht. tidsfæstelse af forureningen bl.a. i forhold til benzinadditivet MTBE.

Sagen omhandlede en ejendom, der ved Vibenshus Runddel i København siden 1930'erne fandt anvendelse for servicestation. I forbindelse med at gennemføre grundvandssænkning for anlægsprojektet for en metrostation ved Vibenshus Runddel blev der i en grundvandsprøve konstateret jordforurening i form af benzin. Ved virksomhedens efterfølgende forureningsundersøgelse blev der på grundvandsspejlet påvist benzin i fri fase med et omfang anslået til 1-5 m³. Undersøgelsen vurderede på baggrund af tæthedsprøvning uden anmærkning og levetidsforlængelse af tankanlægget 2009, at kilden til jordforureningen mest sandsynligt var det produktør mellem tankanlæg og standere, der havde været i anvendelse fra 1978 frem til udskiftning i 2004. For vurderingen af tidspunktet for, hvornår jordforureningen var opstået, fremgik det af rapporten, at der ikke over detektionsgrænsen var konstateret MTBE, der i perioden 1985-2001 blev tilsat benzin som antibankningsmiddel, samt at additiver som ethanol, TAME og ETBE tilsat benzin i en periode efter 2001 endvidere ikke var påvist. Endvidere var der påvist et relativt højt indhold af svovl, og den fri fase benzin havde en markant rødlig farve, hvor tidligere anvendt blyholdig benzin i Danmark normalt har været rødfarvet. Med afgørelse af 12. november 2021 meddelte Københavns Kommune efter jordforureningslovens § 40 virksomheden påbud om at foretage supplerende undersøgelse vedrørende jordforureningen for så vidt angik fri fase benzin. Vedrørende skæringsdatoen den 1. januar 2001 for meddelelse af påbud efter § 41 fremgik det af afgørelsen, at jordforureningen på baggrund af de meget lave koncentrationer af MTBE, der ikke har været tilsat benzin i Danmark efter 2001, måtte antages at være opstået efter 2001, og jordforureningen

således var af nyere dato, og at fraværet af additiver tilsat benzin efter 2001 måtte skyldtes nedbrydning forårsaget af oxiderede forhold. Afgørelsen blev påklaget af virksomheden, der bl.a. gjorde gældende, at fraværet af moderne additiver tilsat benzin omvendt måtte indikere, at jordforureningen var opstået forud for 2001, hvilket også blev underbygget af, at den sandsynlige kilde til jordforureningen var blevet udskiftet i 2004. Miljø- og Fødevareklagenævnet (formanden) bemærkede, at det følger af det forvaltningsretlige proportionalitetsprincip, at der ikke kan meddeles undersøgelsespåbud efter § 40, hvis det på forhånd kan udelukkes, at der vil kunne meddeles oprensningsspåbud efter § 41, hvor det efter § 41 er en forudsætning, at jordforureningen er opstået den 1. januar 2001 eller senere. Nævnet konstaterede, at afgørelsen ikke forholdt sig til det anførte i undersøgelsesrapporten om, at rødfarvning og indhold af svovl kunne indikere, at der var tale om forurening forårsaget af blyholdig benzin. Endvidere konstaterede nævnet vedrørende nedbrydning af additiver tilsat benzin efter 2001, at et nedbrydningsprodukt fra ETBE er TBA, hvilket også er nedbrydningsprodukt for MTBE anvendt i perioden 1985-2001. Endelig konstaterede nævnet, at området var præget af høj grundvandsstand, og at det af Miljøprojekt nr. 483/1999 om afværgeteknikker for MTBE-forurenet grundvand fremgår, at MTBE er det stof i benzin, der har det højeste opløsningspotentiale i vand, hvilket dermed kunne have indflydelse til de meget lave koncentrationer af MTBE. På den baggrund fandt Miljø- og Fødevareklagenævnet, at sagen ikke var tilstrækkelig oplyst, hvorfor nævnet ophævede og hjemviste sagen til fornyet behandling.

Kommentar: Afgørelsen er på linje med MRF 2024.161 Mfk og MRF 2025.61 Mfk, hvor det ligeledes er fremhævet, at en forudsætning for at påbyde forureningsundersøgelser er, at det ikke på forhånd kan udelukkes, at der kan meddeles påbud om oprydning af forureningen. Dette er relevant i sager, hvor den stedfundne forurening vedrører produkter, som ikke er anvendt efter 2001, i dette tilfælde MTBE.

Ophævelse og hjemvisning i sag om påbud om supplerende undersøgelse af forurening fra tankanlæg i Københavns Kommune

Sag: 21/14258

Dato: 31. januar 2025

Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse efter jordforureningslovens § 40, jf. § 77, stk. 1, nr. 1.^[1]

Miljø- og Fødevareklagenævnet ophæver Københavns Kommunes afgørelse af 12. november 2021 om undersøgelse af en forurening fra et tankanlæg på matr.nr. [Matrikelnummer 1] på adressen [Adresse 1] 2100 København Ø, og hjemviser sagen til fornyet behandling.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet^[2] og gebyrbekendtgørelsens § 2, stk. 6.^[3] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 12 måneder, jf. jordforureningslovens § 87, stk. 1.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

1. Klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet

Afgørelsen er den 10. december 2021 påklaget til Miljø- og Fødevareklagenævnet af [Virksomhed 1] (påbudsadressaten), der er repræsenteret ved advokat.

Klager har anført, at det på baggrund af de undersøgelsesrapporter, der er udarbejdet i perioden 2016-2020, kan lægges til grund, at den konstaterede fri fase benzinforurening er forårsaget af klagers tankstationsaktiviteter på ejendommen, men at forureningen er af ældre dato (før 1994). Det er således klagers opfattelse, at forureningen mest sandsynligt er en følge af tidligere utætte sugerør, idet de aktuelle tanke senest i 2009 blev levetidsforlænget med 10 år.

I forhold til forureningens tidsfæstelse henviser klager bl.a. til fraværet af moderne benzinadditiver samt tilstedeværelsen af et relativt højt svovlindhold. Hertil kommer, at

der er konstateret en markant rødlig farve i prøverne, hvilket indikerer en ældre forurening, da rødfarvning har været anvendt på blyholdig benzin, som blev anvendt i Danmark før 1985. Ifølge klager kan fri fase benzin opmagasineres i en længere årrække i diskrete sandslirer og sprækker i oversiden af lavpermeabelt og delvist vandmættet morænesediment. En historisk lavere grundvandsstand i primært magasin før 2007/08 udelukker således ikke, at benzin spildt før 1994 fortsat står opstuvet i dette lag. I øvrigt er det klagers opfattelse, at Københavns Kommunes antagelse om, at ny benzinforurening må ligge oven på ældre benzinforurening ned gennem et jord- og grundvandsprofil, er forsimplet og ikke retvisende, idet det er alment kendt, at der over tid sker en chromatografering af forureningskomponenterne i forureningsfaner, og at eksempelvis MTBE passerer andre og ældre benzinkomponenter. Klager påpeger i øvrigt, at kommunens tidsbestemmelse af forureningen afviger væsentligt fra vurderingerne i de udarbejdede undersøgelsesrapporter, og kommunens vurdering er ifølge klager ikke tilstrækkeligt underbygget.

Klager har herudover anført, at det meddelte påbud er i strid med proportionalitetsprincippet, da det i undersøgelsesrapporterne konkluderes, at forureningen ikke udgør en risiko i forhold til arealanvendelse eller grundvandsinteresser, og da de tidsmæssige betingelser for efterfølgende at meddele oprensningspåbud efter jordforureningslovens § 41 heller ikke er opfyldte, ligesom der ikke foreligger det fornødne ansvarsgrundlag for at anvende miljøbeskyttelseslovens § 69. Meddelelse af et efterfølgende oprensningspåbud kan dermed på forhånd udelukkes.

2. Sagens oplysninger

2.1 Forureningen på ejendommen

Sagen vedrører en forurening på matr.nr. [Matrikelnummer 1] på adressen [Adresse 1] 2100 København Ø (herefter "Ejendommen").

Ejendommen er placeret uden for områder med drikkevandsinteresser og er kortlagt på vidensniveau 2 (V2) efter jordforureningsloven. Det er i den forbindelse registreret, at der på Ejendommen har været servicestation siden 1930.[4]

2.2 Sagens forhistorie

Københavns Kommune anmodede i marts 2016 klager om at bidrage til en nærmere afklaring af kilden til benzinkomponenter fundet i en monitoringsboring for grundvandssænkning ved den nye metrostation Vibehus Runddel i Fælledparken.

Klager lod på den baggrund en rådgiver udføre en forureningsundersøgelse af Ejendommen. Forureningsundersøgelsen blev beskrevet i en rapport dateret den 2. oktober 2016, hvoraf bl.a. følgende fremgik om de udførte undersøgelser (rapportens afsnit 4.4):

"Som det fremgår af bilag 6, er der pejlet fri fase benzin i borerne B20, B21 og B22 i forbindelse med alle 3 pejlerunder. Pejlinger af fri fase lagtykkelser er foretaget med [Virksomhed 2]/Water Interface pejl. I borerne B20 og B21 står der godt 1 meter benzin i bund af pejlerør og i B22 står der ca. 10 cm benzin på vandspejlet.

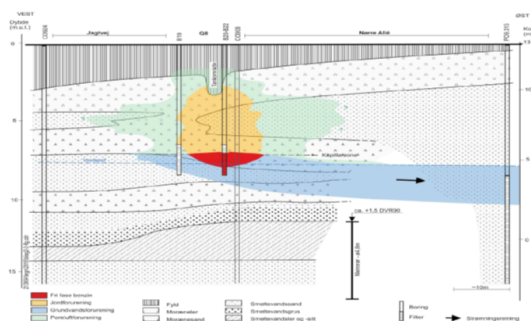
Med henblik på at vurdere omfanget af fri fase benzin er der den 9. september 2016 foretaget lænsning af produktet i borerne B20, B21 og B22.

Lænsning er foretaget med 12V pumper, og der er oppumpet henholdsvis 9 liter (B20), 4,5 liter (B21) og <0,5 liter (B22) fra de tre borer, i alt ca. 14 liter benzin. Efter en times henstand, var den fri fase fuldt retableret i borerne B20 og B21, men ikke i B22."

Om forureningstilstanden og -kilden fremgik følgende af rapporten:

"7.1 Tidligere tankområde

Der er konstateret kraftig benzinforurening under det tidligere tankområde ud mod Vibenhus Runddel. Forureningen er spredt til grundvandsspejlet 7,5-8 m u.t. og forekommer her som fri fase benzin. Årsagen til den relativt dybe spredning er sandlommer og morænesand uden sekundært grundvand, se figur 9.

Figur 9. Konceptuelt tværsnit med markering af benzinforurening i jord, grundvand og poreluft. Profilets beliggenhed fremgår af bilag 2, og profilet er også vedlagt under bilag 3.

Den fri fase har størst mægtighed i borerne nærmest [Adresse 2] (B20 og B21), og set i lyset af de lagtykkelser der er registeret i pejlerør (op til 1,4 meter benzin), vurderes en zone på 0,5 meters mægtighed ved grundvandsspejlet at være mættet med benzin. Området med fri fase er kun delvist afgrænset, strækker sig ud under [Adresse 2], og vurderes på det foreliggende grundlag at berøre i størrelsesordenen 100 m², se figur 10.

'''

Figur 10. Vurderet område med fri fase benzin ved grundvandsspejl.

Med en skønnet porøsitet på 0,25 er mængden af fri fase benzin i størrelsesordenen 5-10 m³. Ved lænsning af benzin fra borerne, ses hurtig retablering af lagtykkelsen, hvilket

understøtter at der er tale om en betragtelig mængde fri fase benzin. Den fri fase vurderes dog kun i begrænset omfang at være horisontalt mobil, idet den befinder sig i sandet moræner.

Terrænnært i det tidligere tankområde ses kun svag benzinforurening i de senest udførte boringer, og i korte boringer udført i 2003 (B8, B9) var det ligeledes kun svage PID-udslag /1/. Set i lyset af hvilke forureningskomponenter der er registeret i grundvandet, herunder også ved metroboring P09.315, samt analyselaboratoriets vurdering af kulbrinternes sammensætning, må det antages at benzinforureningen er af ældre dato. Et højt indhold af benzen samt enkelte påvisninger af 1,2-dichlorethan i P09.315 peger på

blyholdig benzin før 1994. Et begrænset, men konsistent, indhold af MTBE i P09.315 samt B23 peger på forurening sket før 2001.

Kilder til forureningen kendes ikke, og de oprindelige sugerør må antages udskiftet til dobbeltvæggede rør som led i den almindelige miljøopgradering af servicestationen i 2004. De afblændede tanke er inspiceret, tæthedsprøvet og levetidsforlænget 10 år uden bemærkninger i 2009.

Det må forventes at forureningen, også før metroselskabets arbejder, har givet anledning til en forureningsfane, der strækker sig ind under Fælledparken i sydøstlig retning. Som nævnt under afsnit 2.1 blev der allerede i 2009 i de første dybe metroboringer fundet spor af benzinkomponenter (BTEX, MTBE og 1,2-dichlorethan) /2/.

Grundvandsforureningen er ikke afgrænset vertikalt, og der er som nævnt påvist benzinkomponenter 12-15 m u.t. i forbindelse med boring af det nordlige metrotunnelrør. Hvorvidt forureningen er trukket ned i denne dybde i forbindelse med tunnelborearbejdet, står ikke klart.

7.2 Optankningspladser under skærmtag

Ved optankningspladserne blev der i 2003 påvist svag terrænnær blandingsforurening med benzin og diesel (B6, 430 mg/kg) /1/. I den senest udførte boring ved optankningspladserne er der på større dybde påvist ren benzinforurening (B24, 320-660 mg/kg). Forureningen er ikke afgrænset vertikalt, idet boring B24 er en håndboring, der er stoppet 3,1 m u.t. på en sten.

Kilden til denne benzinforurening vurderes mest sandsynligt også at være utætte sugerør. Forureningens gaschromatografiske signatur minder om benzinforureningen under tankområdet. Det kan naturligvis ikke udelukkes at eksempelvis spild af benzin på terræn ved optankningspladserne (sf-sten før 2005) også har været kilde til jordforurening, herunder terrænnær dieselforurening.

7.3 Optanknings- og påfyldningsplads samt olieudskiller mod [Adresse 2]

Der blev i 2003 foretaget en række korte boringer ved optanknings- og påfyldningsplads samt olieudskiller mod [Adresse 2]. I boringerne B2, B4 og B7 var der lugt og PID-indikationer på forurening med oliekomponenter. Der blev ikke foretaget analyser af jordprøver."

I forhold til tidsfæstelsen af forureningen fremgik desuden følgende af rapporten:

"8 KONKLUSIONER

Den supplerende forureningsundersøgelse bekræfter, at den væsentligste kilde til benzinkomponenter i grundvandet ved metroboring P09.315, samt i jord fra det nordlige metro-tunnelrør, formentlig er benzinforurening under servicestationen på [Adresse 3].

[...]

En række forhold peger på benzinforurening af ældre dato, i det væsentlige sket før 1994, men også med indhold af benzin-komponenter, der har været anvendt frem til 2001. Det relativt høje indhold af benzen peger således på ældre benzinspild, idet det maksimalt tilladelige benzenindhold for benzin i Danmark tidligere var 5% (i 1994 var det typisk 3-4% for 95 oktan), og efterfølgende gradvist blev reduceret til under 1% i 1998 for at kunne opfylde EU-krav på 1% fra 2000. Stoffet 1,2-dichlorethan blev frem til omkring 1994, hvor den blyholdige benzin forsvinder helt, tilsat benzin for netop at forhindre blyaflejringer på ventiler og tænderør. MTBE er i Danmark hovedsageligt anvendt i perioden 1985 til 2001.

Servicestationen er etableret af [Virksomhed 3] før 1935, og har således været i drift i mere end 80 år. Umiddelbart opstrøms i forhold til grundvandets strømningsretning, på hjørnet af [Adresse 1] og [Adresse 4], lå der ligeledes en benzinstation i 1930'erne jf. afsnit 2.4. Afstanden til [Virksomhed 1]'s tankområde er kun 70 meter.

Kilder til den beskrevne forurening kendes ikke, og de oprindelige sugerør på [Virksomhed 1]'s anlæg må antages udskiftet til dobbeltvæggede rør, som led i den almindelige miljøopgradering af servicestationen i 2004. De afblændede tanke er inspiceret, tæthedsprøvet og levetidsforlænget 10 år uden bemærkninger i 2009.

Ud over forureningen under det tidligere tankområde, er der påvist, eller indikationer på, terrænnær jordforurening med olie- og benzinkomponenter ved optankningspladserne under skærmtaget, samt ved optanknings- og påfyldningsplads samt olieudskiller mod Nørre Allé.

Grundvandet ved den opstrøms beliggende boring B19 er ikke forurennet med MTBE, og der er således ingen umiddelbare tegn på bidrag fra forureningskilder yngre end 1985, fra opstrøms beliggende tankstationer i nordvestlig retning."

Københavns Kommune meddelte herefter den 14. december 2017 klager et påbud efter jordforureningslovens § 40 om at foretage yderligere undersøgelser med henblik på

fastlæggelse af årsagen til og alderen på den konstaterede benzinforurening på Ejendommen.

Som følge heraf foretog rådgiver på klagers vegne supplerende undersøgelser på Ejendommen, herunder yderligere prøvetagninger ved eksisterende borer (benævnt B19-B22), samt nye borer (benævnt B25-B32). Undersøgelserne blev beskrevet i en rapport dateret den 16. november 2018, hvoraf det bl.a. fremgik, at det på det foreliggende grundlag blev vurderet, at mængden af benzin var noget mindre end tidligere antaget – formentlig i størrelsesordenen 1-5 m³. Om årsagen og tidsfæstelsen af forureningen fremgik herudover følgende:

”8.1 Årsag til forureninger

Spildstedet for dybtliggende fri fase benzinforurening under det tidligere tankområde, vurderes som nævnte at ligge i nærheden af B26 (tank 3), idet den tilhørende OIP-sondering her indikerer den højst beliggende fri fase benzinforurening i moræneleret/-sandet 5-8 m u.t. Servicestationens tidligere såkaldt sorte produktrør fra perioden 1978-2004, havde her et samlet forløb (se bilag 1.2), og sammenholdt med at tankene ved seneste udførte indvendige inspektion og tæthedsprøvning i 2009 blev levetidsforlænget uden bemærkninger, vurderes det mest sandsynligt at utætte produktrør har været årsag til den konstaterede benzinforurening under tankområdet.

Diesel- og benzinforureningen under optankningspladserne mod [Adresse 1], ser ikke ud til at have forbindelse til benzinforureningen under det gamle tankområde, idet sammensætningen er væsentlig anderledes. Årsagen til denne forurening vurderes mest sandsynligt at være småspild på terræn ved tankning. En bevaringsklausul på [Adresse 5]s chaussestensbelægninger forhindrede at optankningspladserne i forbindelse med etablering af den eksisterende servicestation i 1978 blev anlagt med væsentlig mere tætte sf-stens belægninger. Spild fra udleveringspumper, eksempelvis fra luftpotter eller ved servicearbejder på pumper, og fra utætte rørsamlinger på sugerør med kontraventil placeret på de nedgravede tanke T1-T4, kan ligeledes have været potentielle årsager til denne forurening.

Benzin- og dieselforureningen ved påfyldnings- og optankningsplads mod [Adresse 2], ser ligeledes ikke ud til at have forbindelse til benzinforureningen under det gamle tankområde. Årsagen til denne forurening vurderes mest sandsynligt at være spild på terræn (chaussesten) og/eller utætte produktrør. En tidligere udgave af påfyldningspladsen bestod af chaussesten lagt i beton med påfyldningsstudse i en grube. Gruben var erfaringsmæssigt en potentiel kilde til jordforurening, som følge af småspild ved aflæsning, revner/tæring og/eller manglende bund i gruben.

8.2 Aldersfastsættelse af forureninger

Servicestationen blev miljøopgraderet i november-december 2004, bl.a. ved etablering af dobbeltvæggede rør, støbning af væsketætte optankningspladser, opsætning af MPP-

standere med indbygget kontraventil, og nedgravning af ny udskiller til påfyldningspladsen. Primo januar 2005 blev overfyldningssikring, pejleudstyr, lækagealarm, udskilleralarm testet, og alle produktør tæthedsprøvet. Efter disse tidspunkter vurderes der således at være meget ringe sandsynlighed for spild af brændstof, der har medført jord- og grundvandsforurening.

I 2009 inspiceres, tæthedsprøves og levetidsforlænges de eksisterende tanke, men allerede 2014, flyttes hele servicestationens brændstofoplag som følge af metrocitringens afstandskrav, til en ny dobbeltvægget flerkammertank på i alt 80 m³. Dette understøtter, at risikoen for nyere spild med jord- og grundvandsforurening til følge er ringe, når der ses bort fra eventuelle olie/benzinspild på forpladsens eksisterende chaussestens belægninger.

Den observerede grundvandsforurening i metroselskabets monitoringsboring har et relativt ringe indhold af MTBE, set i lyset af den relativt store mængde fri fase benzinforurening der er kortlagt. Dette indikerer, at benzinforureningen i det væsentlige ikke er sket i perioden 1985 til 2001, hvor bl.a. MTBE erstattede blyet i benzin. Der er heller ikke tegn på nyere benzinforurening, idet der ikke er påvist indhold af komponenter som ethanol, TAME eller ETBE.

Den lange driftsperiode fra før 1929 og frem til 1978, hvor servicestationen ombygges grundlæggende, har givet vis bidraget til de påviste jordforureninger, særligt dem knyttet til påfyldnings- og optankningspladserne. Dieselkomponenterne er ifølge analyselaboratoriet nedbrudte. Der foreligger ingen oplysninger om beliggenhed eller status for nedgravede tanke fra før 1978.

Den udvidede analysepakke, der er anvendt på prøver af fri fase benzin opsamlet under det tidligere tankområde, vurderes sammen med produktets markant rødlig farve at indikere, at fri fase forureningen i det væsentlige består af blyholdig benzin, helt udfaset fra Danmark i 1994. Både [Virksomhed 1] og analyselaboratoriet Saybolt bekræfter, at rødfarvning blev anvendt på blyholdig benzin i Danmark. Blyholdig benzin indeholdt endvidere 1,2-dibromethan og senere 1,2-dichlorethan som additiv (lead-scavengers). Sidstnævnte stof forekommer i metroselskabets monitoringsboring P09.315 på østsiden af [Adresse 2]. Bemærk at 1,2-dibromethan, som er påvist i boring B23 på servicestationen, kan indikere benzin spildt før 1940'erne, hvor det erstattes af 1,2-dichlorethylen /12/.

Et relativt højt svovlindhold i den fri fase, peger ligeledes på en ældre benzin-type, hvorimod der ikke har kunnet påvises et potentielt højere indhold af bly eller benzen. Ifølge /10/ indeholder gammel blyholdig benzin i gennemsnit 1,0 % benzen (vægt/vægt), og til sammenligning indeholder prøverne af den fri fase 0,7-0,8 % benzen. En del af blyet kan være bundet i jord, og benzen er med højt damptryk delvist afdampet under transporten ned gennem den dybe umættede zone. Eksempelvis mangler BTEX'er i analyserede jordprøver fra B21 (6 m u.t.) og B31 (3,5 m u.t.).

Sammenfattende vurderes de estimerede 1-5 m³ fri fase benzin, der er lokaliseret dybt under servicestationens tidligere tankområde, således mest sandsynligt at være spildt før 1994. Jordforureningerne under påfyldnings- og optankningspladser kan ikke aldersfastsættes med sikkerhed, og består givet vis af mange mindre spild gennem den op mod 90 år lange driftsperiode med detailsalg af motorbrændstof. Tilstedeværelsen af 1,2-dibromethan indikerer spild af benzin fra før 1940'erne, og små indhold af MTBE også diffuse benzinspild fra perioden 1985-2001. Det kan ikke udelukkes, at opstrøms beliggende benzinspild nordvest for ejendommen og [Adresse 1], også har bidraget til grundvandets indhold af MTBE."

Den 10. marts 2020 blev der igen udtaget prøver af fri fase benzin fra de miljøtekniske boringer på Ejendommen. Analyseresultaterne af prøverne blev beskrevet i et notat dateret den 21. april 2020. Af notatet fremgik det bl.a., at de senest udførte analyser af prøver, oppumpet fra B20 og B22 i marts 2020, havde nuanceret sammensætningen af indholdsstoffer fra forureningen, men havde ikke kunnet bidrage med yderligere i forhold til vurderingen af forureningens alder. Desuden fremgik det, at benzinformeningens frie fase vurderedes at være immobil, og at frigivelse/opløsning af produktet til grundvandet ville være meget langsom, idet det aktuelle grundvandsspejls beliggenhed vurderedes at være stabilt og naturligt.

I en mail af 25. januar 2021 fra rådgiver til Københavns Kommune forklarede rådgiver uddybende, at der ikke var konstateret indhold af MTBE over detektionsgrænsen på 0,1 % i de to analyserede benzinprøver. Hvorvidt der fandtes MTBE på et niveau under detektionsgrænsen i den fri fase kunne dermed ikke afklares yderligere.

2.3 Den påklagede afgørelse

På baggrund af de gennemførte forureningsundersøgelser har Københavns Kommune den 12. november 2021 med hjemmel i jordforureningslovens § 40 meddelt påbud om supplerende undersøgelse af benzinformeningen ved tankanlægget på Ejendommen.

I henhold til påbuddet skal forureningens omfang afgrænses horisontalt og vertikalt, og der skal udarbejdes et oplæg til mindst tre og gerne flere oprensningsscenarier.

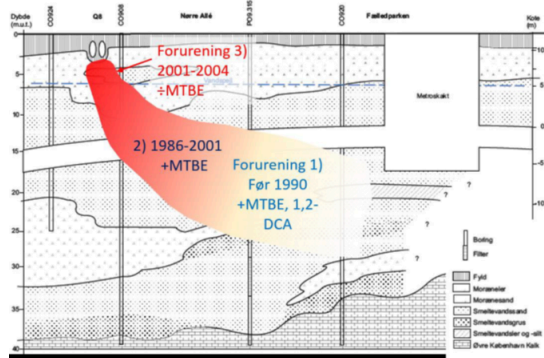
Det fremgår af påbuddet, at Københavns Kommune vurderer, at der på Ejendommen overordnet set er tre forskellige tidsrelaterede faser af forurening, der også breder sig til arealer omkring Ejendommen, samt en række øvrige lokale forureninger af ældre karakter. Ingen af de konstaterede forureninger vurderes at være afgrænset i jord eller grundvand.

De tre tidsmæssigt afgrænsede forureninger kan ifølge kommunen adskilles således:

1. Forurening i de dybereliggende jordlag (dybere end 0 m DVR90) på Ejendommen og syd/sydøst for Ejendommen
2. Forurening under kote 5 m DVR90 under tankanlæggene på Ejendommen

3. Fri fase af benzin på og omkring Ejendommen beliggende omkring kote 3,5-7 m DVR90

Det meddelte påbud vedrører alene den sidstnævnte forurening, som vist på nedenstående figur, benævnt "Forurening 3) 2001-2004 ÷ MTBE" (figur 3 i afgørelsen):

I forhold til de øvrige forureninger bemærker Københavns Kommune i afgørelsen, at kommunen er enig med klager i, at disse forureninger er af en alder, der gør, at der ikke vil kunne udstedes påbud om oprensning efter jordforureningsloven, ligesom kommunen ikke på det foreliggende grundlag er stødt på forhold, som kan give anledning til påbud om oprensning med hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 69. Kommune er derfor enig med klager i, at det ikke vil være proportionalt at udstede påbud om yderligere undersøgelser af disse forureninger, da det på det foreliggende vidensniveau må anses for udelukket, at der senere vil være grundlag for at meddele klager et påbud om oprensning.

Om Københavns Kommunes vurdering af tidsfæstelsen af forureningen omfattet af påbuddet fremgår følgende af afgørelsen:

"Københavns Kommune vurderer, at den frie fase af benzin, der er beliggende omkring kote 3,5-7 m (DVR90) på og omkring Ejendommen er af nyere karakter, og primært tilført efter 2001. Dette skyldes, at indholdet af MTBE i jordprøverne fra forureningen er meget lavt eller fraværende, hvilket er samstemmende med, hvad der kan forventes i benzinprodukter benyttet efter 2001, hvor MTBE blev udfaset i benzinprodukter i henhold til Oliebranchens Fællesrepræsentations udfasningsplan for MTBE. Fra 2001 har der således ikke været anvendt MTBE i benzinprodukter.

Teoretisk kunne forureningen med den frie fase af benzin stamme helt tilbage fra perioden, hvor der blev anvendt blyholdig benzin, altså før 1985, og hvor benzin ikke blev tilført MTBE. Dette stemmer dog ikke overens med, at der er påvist benzin additiver i jordprøverne umiddelbart under den frie fase, idet sådanne additiver ikke blev anvendt i den periode, hvor man anvendte blyholdig benzin, men først blev tilsat benzin efterfølgende i perioden 1985-2001. I jordprøverne fra området omkring forurening 2), der ligger under den frie fase benzin, er der således målt MTBE 0,58 mg/kg TS), i kote 1 - -3 m (DVR90), og tilstedeværelse af 1,2-dichlorethan i grundvandet i P09.315.

Forureningen med fri fase benzin vil ud fra de hydrogeologiske forhold på Ejendommen være den seneste tilførte forurening. Den fri fase benzin kan derfor ikke være tilført Ejendommen før 1985, da der under forureningen med fri fase benzin forefindes forurening, der på grund af sit indhold af additiver vurderes at være tilført Ejendommen efterfølgende indenfor perioden 1985-2001.

Også den historiske grundvandsstand på Ejendommen indebærer, at forureningen med fri fase benzin ikke kan være tilført Ejendommen før 1985. Hvis forureningen med den fri fase benzin uden MTBE skulle kunne stamme fra en ældre forurening med blyholdig benzin, skulle grundvandet således have stået så højt som det gør i dag siden forureningen blev tilført Ejendommen, da forureningen ellers ville have spredt sig i videre omfang. En høj grundvandsstand afholder således forureningen fra at trænge ned i de dybere sandlag og dermed sprede sig, mens forureningen ved en lav grundvandsstand vil følge grundvandsstrømningen og således føre til en spredning af forureningen.

Grundvandsspejlet i området har imidlertid frem til 2007/08 stået en meter lavere end det gør i dag, jf. Figur 4 nedenfor. Dette stemmer overens med den nuværende nedre afgrænsning af fri fase forurening på Ejendommen, jf. Figur 5 nedenfor, hvor det kan ses, at forureningens nedre afgrænsning svarer til den historisk lavere grundvandsstand på Ejendommen.

Siden påbegyndelse af forureningen fra tankanlægget fra før 1986 er der som følge af den lave grundvandsstand i området sket en spredning af forurening til de meget permeable sandlag på Ejendommen.

Der er ikke oplysninger om, at der er foretaget renovering eller opgradering af tankstationen før end i 2004/05, og der er derfor ikke forhold, der kunne indikere, at forureningen skulle være ophørt før dette tidspunkt.

Forureningen bliver holdt fast i dag, som følge af den højere grundvandsstand, hvorfor der nu kun kan ske diffussiv spredning af den frie fase og ikke strømnings betinget spredning, som der vurderes at være sket før 2007/08 som følge af den historisk lavere grundvandsstand på Ejendommen.

[Figur 4 og 5 udeladt]

Ud fra oplysningerne om den historisk lavere grundvandsstand på Ejendommen vurderer Københavns Kommune, at det er usandsynligt at en forurening med fri fase benzin, der er mere end 40 år gammel, skulle være forblevet samme sted på Ejendommen uden at sprede sig. Det støttes også af, at den fri fase forurening på Ejendommen er afgrænset nedadtil svarende til den historiske grundvandsstand på Ejendommen.

Det vurderes, at grundvandets nuværende niveau har medført at den efterfølgende forurening er blevet mere tilbageholdt i de øvre lag, og dermed ligger "ovenpå" de tidligere forureninger.

På den baggrund vurderer Københavns Kommune, at forureningen med fri fase benzin på og omkring Ejendommen på grund af det meget lave eller fraværende indhold af MTBE primært er sket efter 2001, hvor MTBE blev udfaset i benzinprodukter.”

I påbuddet har Københavns Kommune anført en række bemærkninger til klagers høringsvar til varslingen af påbuddet. Kommunen har her bl.a. anført, at:

”[Virksomhed 1] henviser i sine bemærkninger til, at grundlaget for [Rådgivers] tidsbestemmelse af forureningen med fri fase benzin er det lave indhold af MTBE i nærmeste monitoringsboringer samt det forhold, at der ikke er påvist indhold af komponenter som ethanol, TAME eller ETBE i grundvandet nær ved området med fri fase benzin.

Københavns Kommune bemærker hertil, at nedbrydningsforholdene i jorden og grundvandet fra terræn til kote 5,5 m (DVR90) må vurderes at være oxiderende, da der ikke står grundvand i dette niveau. Der er således meget gavnlige forhold for kemisk og biologisk nedbrydning af de additiver og nedbrydningsprodukter, der måtte være fra nyere forurening. Dette stemmer også overens med, at der forefindes spild i de øvre jordlag, hvor der heller ikke er påvist ”moderne” additiver ved disse forureninger.

Herudover er der i bemærkningerne fra [Virksomhed 1] henvist til, at der er konstateret en markant rødlig farve i prøverne fra Ejendommen, og det er i den forbindelse bemærket, at dette indikerer en ældre forurening, da rødfarvning har været anvendt på blyholdig benzin, som blev anvendt i Danmark før 1985.

Københavns Kommune bemærker hertil, at farven undervejs i forbindelse med undersøgelse af forureningen har været vurderet både gul og rød, og at [Virksomhed 1] ikke har kunne verificere eller dokumentere farvens sammensætning i forhold til anvendelse af bestemt farvestof eller lignende. På den baggrund finder Københavns Kommune ikke, at en subjektiv vurdering af forureningens farve kan tillægges afgørende betydning ved fastlæggelse af forureningens alder.

Herudover er der i bemærkningerne fra [Virksomhed 1] henvist til, at informationerne om opløst grundvandsforurening umiddelbart under servicestationen er begrænsede, og at indholdet af opløste kulbrinter er relativt lavt, hvilket formentligt skyldes begrænset infiltration og udvaskning/kontaktoverflade. I bemærkningerne er tillige henvist til, at et relativt højt svovlindhold i den fri fase peger på en ældre benzintype, hvorimod der ikke har kunnet påvises et højere indhold af bly eller benzen.

Københavns Kommune bemærker hertil, at disse observationer fra [Virksomhed 1] afspejler det forhold, at der i dag er meget begrænset diffusion mellem den frie fases overflade og over i grundvandsfasen, da den i dag højere grundvandsstand medfører, at der primært kan ske diffusiv transport af benzinforureningen og ikke som før ca. 2007/08 med den historisk lavere grundvandsstand på Ejendommen også gravitativ transport igennem sandlaget.

I forhold til Københavns Kommunes vurdering af, at det er usandsynligt, at en mere end 40 år gammel forurening med fri fase benzin skulle være forblevet samme sted, hvis ikke grundvandet historisk havde stået lige så højt som i dag, bemærker [Rådgiver] 1], at [Rådgiver] godt kan følge argumentationen herom, men at den kortlagte fri fase benzin befinder sig i et lavpermeabelt delvist vandmættet sediment, og at OIP-sonderingerne indikerer, at produktet primært er opmagasineret i diskrete sandslirrer og sprækker i oversiden af moræneaflejringer, hvilket er baggrunden for at [Rådgiver] vurderer, at dette ikke udelukker et større spild før 1994.

Københavns Kommune bemærker hertil, at grundvandsstanden på Ejendommen historisk har stået minimum en meter lavere end i dag, hvilket stemmer overens med den umiddelbare nedre grænse af den frie fases nuværende afgrænsning. Forureningen har således historisk haft en udbredelse til et niveau i den geologiske lagfølge, hvor der er sammenhængende sandlag, og først efter 2007/08 er grundvandet steget på ny, og har afskåret forureningen fra at sprede sig yderligere gravitatorisk.

På den baggrund og som beskrevet i afsnittet ovenfor om "Faktiske oplysninger og baggrund for afgørelsen" vurderer Københavns Kommune at følgende forhold indebærer, at i hvert fald størstedelen af den fri fase benzinforurening er tilført Ejendommen i perioden 2001-2004:

- Fravær af MTBE i den fri fase benzinforurening. Fra 2001 har der således ikke været anvendt MTBE i benzinprodukter.
- Forureningen med fri fase benzin vil ud fra de hydrogeologiske forhold på Ejendommen være den senest tilførte forurening. Tilstedeværelsen af additiver i forureningen beliggende under forureningen med fri fase benzin udelukker, at den fri fase benzinforurening stammer tilbage fra før 1985, idet den underliggende forurening på grund af sit indhold af additiver vurderes at være tilført Ejendommen efterfølgende i perioden 1985-2001.
- Den historiske grundvandsstand på Ejendommen indebærer, at forureningen med fri fase benzin ikke kan være tilført Ejendommen før 1985. Det er således usandsynligt, at en forurening med fri fase benzin, der er mere end 40 år gammel, skulle være forblevet samme sted på Ejendommen uden at sprede sig, når grundvandet på Ejendommen indtil 2007/08 stod gennemsnitligt en meter lavere på Ejendommen end i dag. Dette støttes også af, at den fri fase benzinforurening på Ejendommen er afgrænset nedadtil svarende til den historiske grundvandsstand på Ejendommen.

På den baggrund er Københavns Kommune ikke enig i den af [Rådgiver] foretagne tidsfastsættelse af den på Ejendommen konstaterede forurening med fri fase benzin forefundet omkring kote 3,5-7 m (DVR90).

[...]

[Virksomhed 1] og deres tekniske rådgiver har i bemærkningerne af 18. oktober 2021 oplyst, at forureningen med størst sandsynlighed skyldes utætte sugerør. Af

bemærkningerne fremgår det at sugerørene blev udskiftet i 2004. Københavns Kommune finder at dette understøtter ovenstående vedrørende forureningens alder, herunder at den fri fase forurening er tilført Ejendommen efter 1. januar 2001.

Kommunens afgørelse/vurdering

På baggrund af resultaterne fra undersøgelserne gennemført i perioden 2016-2020, jf. ovenfor, der blev udført efter kommunens påbud om undersøgelse af alder på og kilder til forureningen, vurderer Københavns Kommune, at forureningen med fri fase benzin primært er foregået i en periode fra 2001 og frem til opgradering af anlægget i 2004."

2.4 Københavns Kommunes bemærkninger til klagen

Københavns Kommune har den 18. januar 2022 fremsendt bemærkninger til klagen, hvori kommunen i hovedsagen gentager, hvad der fremgår af den påklagede afgørelse, herunder at det er kommunens vurdering, at den forurening, der er omfattet af påbuddet, er tilført Ejendommen i perioden 2001-2004. I forhold til det af klager anførte om "chromatografering" bemærker kommunen herudover følgende:

"I forhold til det angivne vedrørende "chromatografering" bemærkes, at en proces med "chromatografering" forekommer i forbindelse med fordeling i vandfasen og ikke i selve oliefasen. Det er således et spørgsmål om stoffernes fysiske/kemiske egenskaber, vandblandbarhed og udvaskning.

Det må følge af logikken i [Virksomhed 1]s bemærkninger, at sandslirene er afskåret fra grundvandszonen, for at forureningen skulle kunne opstaves heri, hvilket så samtidigt også må betyde, at der ikke kan ske udvaskning og overførsel af stoffer fra den frie fase til vandfasen, da det er afskåret herfra, hvorved der altså ikke kan ske en "chromatografering".

Herudover så må det lægges til grund, at hvis sandslirene skulle være tilgængelige for benzinfureningen, så må de også være tilgængelig for tilførsel af regnvand igennem de permeable chaussésten, hvorfor de må have stået vandmættede. Derved ville benzinen ikke kunne trænge ned til sandslirene, da vandet ikke ville kunne fortrænges, idet benzinen er en lettere fase.

[Virksomhed 1] har ikke dokumenteret, at morænen kun skulle være delvist vandmættet, før benzinen blev tilført. Det vand, der måtte tilføres efterfølgende, skulle omvendt fortrænge benzinen, hvorfor der over en 20-årig periode fra 1994-2021 må formodes at være faldet så meget nedbør i området, at benzinen var fortrængt, medmindre vandet har kunne perkulere videre igennem morænen og ned i grundvandsmagasinet.

Lerlaget på Ejendommen, hvor Forureningen befinder sig, har imidlertid ikke været vandmættet de seneste år, idet grundvandsstanden på Ejendommen generelt forud for 2007/2008 har været lavere end lerlagets geologiske placering i jordlagene på Ejendommen. På den baggrund kan lerlaget på Ejendommen derfor ikke betragtes som

vandmættet, ligesom det er usandsynligt at lerlaget skulle have været forblevet vandmættet efter faldet i grundvandsstanden.

På den baggrund har Københavns Kommune vurderet, at det ikke er en mulighed for, at Forureningen skulle være mere end 40 år gammel og have været beliggende som en selvstændig enhed uden MTBE påvirkning efterfølgende. Dette bekræftes tillige af fraværet af bly i koncentrationer i Forureningen i niveauer som anvendt historisk i blyholdigt benzin.”

3. Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1 Miljø- og Fødevareklagenævnets prøvelse

Det fremgår af § 11, stk. 1, 1. pkt., i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet, at nævnet kan begrænse sin prøvelse af en afgørelse til de forhold, der er klaget over.

Det følger endvidere af § 11, stk. 2, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet, at nævnet kan begrænse sin prøvelse til de væsentligste forhold.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har i denne klagesag alene fundet anledning til at behandle klagepunktet om tidsfæstelsen af forurening, der er omfattet af påbuddet (afsnit 3.2).

Miljø- og Fødevareklagenævnet har ikke taget stilling til sagens øvrige klagepunkter, jf. herved § 11 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

3.2 Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger

Det følger af jordforureningslovens § 40, at miljømyndigheden kan påbyde en forurener, jf. § 41, stk. 3, nr. 1, 1. pkt., og nr. 2, at give de oplysninger, som har betydning for vurderingen af afhjælpende eller forebyggende foranstaltninger vedrørende en eventuel forurening. Forureneren kan herunder påbydes at

1. foretage prøveudtagning, analyser og måling af stoffer og lignende med henblik på at klarlægge årsagerne til virkningerne af en stedfunden forurening samt forureningens art og omfang og
2. klarlægge, hvordan følgerne af en forurening afhjælpes eller forebygges.

Det følger af bestemmelsens stk. 2, at påbud efter stk. 1 kan meddeles, uanset hvornår en mulig forurening er sket, dog ikke, hvis den mulige udledning er ophørt før den 1. januar 1992. Bestemmelsen i § 40, stk. 1, finder således anvendelse, hvis en forurening er sket løbende, og en del af denne løbende forurening er sket senere end 1. januar 1992, eller hvis en forurening er sket efter 1. januar 1992.

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærker hertil, at der i relation til undersøgelsespåbud efter jordforureningslovens § 40 ikke gælder et krav om, at *den væsentligste del* af

forureningen skal hidrøre fra perioden efter 1. januar 1992.[5]

Som forurener anses i henhold til jordforureningslovens § 41, stk. 3, nr. 1, 1. pkt., den, der i erhvervsmæssigt eller offentligt øjemed driver eller drev den virksomhed eller anvender eller anvendte det anlæg, hvorfra forureningen hidrører.

Hvis vedkommende forurener er omfattet af § 41, stk. 3, nr. 1, 1. pkt., følger det af jordforureningslovens § 40, stk. 2, at påbud efter stk. 1 kan meddeles, uanset hvordan en mulig forurening er sket. Bestemmelsen i § 40, stk. 1, finder i så fald anvendelse, selvom forureneren ikke har handlet ansvarspådragende.

Det følger af bestemmelsens ordlyd, at de oplysninger, der kan afkræves, skal have betydning for vurderingen af afhjælpende eller forebyggende foranstaltninger vedrørende den eventuelle forurening. Om omfanget af de oplysninger og undersøgelser, der kan påbydes efter § 40, stk. 1, fremgår bl.a. følgende af forarbejderne til bestemmelsen:[6]

"Udover påbud om afgivelse af oplysninger, der umiddelbart er i forurenerens besiddelse, hjemler bestemmelsen påbud om, at forureneren for egen regning skal foretage nærmere undersøgelser m.v. Hermed kan oplysninger om forureningens omfang og karakter, grundvandsforhold o.lign. blive belyst med henblik på stillingtagen til omfanget af den nødvendige oprydning eller andre afværgeforanstaltninger."

Af bestemmelsens forarbejder fremgår endvidere, at påbudshjemlen i § 40 skal administreres under hensyn til det almindelige forvaltningsretlige proportionalitetsprincip. [7] En forurening kan dermed ikke kræves (yderligere) undersøgt, hvis udgifterne til undersøgelserne vil være uforholdsmæssige i forhold til de risici, den mulige forurening indebærer. Ved bedømmelsen af undersøgelsespåbuddets forholdsmæssighed, må der således tages hensyn til de risici, som den mulige forurening indebærer, herunder at de beskyttelsesinteresser jordforureningsloven skal værne, kan være vanskelige at bedømme i et økonomisk perspektiv.[8]

Det er imidlertid Miljø- og Fødevareklagenævnets opfattelse, at det tillige følger af det almindelige forvaltningsretlige proportionalitetsprincip, at der ikke kan meddeles påbud om undersøgelse af en forurening efter jordforureningslovens § 40, hvis det på forhånd kan udelukkes, at der kan meddeles påbud om oprensning mv. enten efter jordforureningslovens § 41 eller efter miljøbeskyttelseslovens § 69.[9] En sådan situation kan foreligge enten fordi dette allerede ligger klart, eller fordi det må anses for udelukket, at påbudte undersøgelser vil kunne bringe den fornødne afklaring.

Anvendelsen af jordforureningslovens § 41 forudsætter, at forureningen er sket den 1. januar 2001 eller senere. Hvis en forurening, der er sket før den 1. januar 2001, fortsætter efter denne dato, følger det af jordforureningslovens § 42, at miljømyndigheden skal godtgøre, at den væsentligste del af forureningen er sket den 1. januar 2001 eller senere.

Er forureningen sket inden den 1. januar 2001, kan der efter omstændighederne meddeles oprensningspåbud efter miljøbeskyttelseslovens § 69, hvilket dog forudsætter, at miljømyndigheden kan dokumentere, at forureningen skyldes påbudsadressatens ansvarspådragende (herunder uforsvarlige) adfærd.

Miljø- og Fødevareklagenævnet konstaterer, at det i sagen er ubestridt, at der på Ejendommen er konstateret en forurening med fri fase benzin, og at forureningen er opstået som følge af klagers tankstationsaktiviteter på Ejendommen. Der er desuden enighed mellem klager og Københavns Kommune om, at forureningen er sket før 2004, hvor servicestationen blev miljøopgraderet. Spørgsmålet er herefter, om det på det foreliggende grundlag kan udelukkes, at forureningen eller den væsentligste del heraf er sket den 1. januar 2001 eller senere, idet der tillige er enighed mellem klager og kommunen om, at klager ikke har handlet ansvarspådragende i forhold til den konstaterede forurening, hvorfor der ikke kan meddeles oprensningspåbud efter miljøbeskyttelseslovens § 69.

Københavns Kommune har i den påklagede afgørelse lagt til grund, at forureningen primært er foregået i perioden 2001-2004. Kommunen har i den forbindelse henvist til fraværet af MTBE, der ikke har været anvendt i benzinprodukter siden 2001 på Ejendommen. Hertil kommer de hydrogeologiske forhold på Ejendommen, som ifølge kommunen betyder, at forureningen må være den senest tilførte. Den fri fase benzin kan derfor ikke være tilført Ejendommen før 1985, da der under forureningen med fri fase benzin findes forurening, der pga. indholdet af additiver vurderes at være tilført efterfølgende i perioden 1985-2001. Desuden henvises til den historiske grundvandsstand på Ejendommen, som ifølge kommunen betyder, at forureningen med fri fase benzin ikke kan være tilført Ejendommen før 1985.

Heroverfor har klager anført, at fraværet af moderne benzinadditiver, tilstedeværelsen af et relativt højt svovlindhold, samt en rødlig farve i prøverne, indikerer en ældre forurening. Ifølge klager udelukker en historisk lavere grundvandsstand i primært magasin før 2007/08 således ikke, at benzin spildt før 1994 fortsat står opstuvet i dette lag. I øvrigt er det klagers opfattelse, at Københavns Kommunes antagelse om, at ny benzinforurening må ligge oven på ældre benzinforurening ned gennem et jord- og grundvandsprofil, er forsimplet og ikke retvisende, idet der over tid sker en chromatografering af forureningskomponenterne i forureningsfaner, og at eksempelvis MTBE kan passere andre og ældre benzinkomponenter.

I forhold til det af klager anførte har Københavns Kommune bemærket, at manglen af moderne benzinadditiver kan skyldes, at stofferne er blevet nedbrudt, da nedbrydningsforholdene i jorden over grundvandsspejlet vurderes at være oxiderende.

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærker hertil, at såfremt Københavns Kommune vurderer, at stofferne er nedbrudt, kan dette efter nævnets opfattelse tilsvarende forklare fraværet af MTBE. Nævnet bemærker i den forbindelse, at nedbrydningsprodukterne fra

EBTE bl.a. er TBA, der er det mest persistente af nedbrydningsprodukterne, hvilket også er et nedbrydningsprodukt for MBTE.

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærker endvidere, at såfremt forureningen er blevet mødt af stigende grundvand, og dele af forureningen har stået i direkte kontakt med grundvand, kunne dette tillige forklare fraværet af MTBE, idet netop MTBE er det stof i benzin, der har det højeste opløsningspotentiale i vand.^[10]

Herudover bemærker Miljø- og Fødevareklagenævnet, at Københavns Kommune ikke synes at have forholdt sig til det af klager anførte om tilstedeværelsen af et relativt højt svovlindhold i den fri fase benzin, der modsvarer benzin fra starten af 1990'erne.

Miljø- og Fødevareklagenævnet er herefter, og på baggrund af en samlet vurdering af oplysningerne i sagen, enig med klager i, at Københavns Kommunes tidsfæstelse af forureningen ikke er tilstrækkeligt underbygget.

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder på den baggrund, at påbuddet må ophæves og sagen hjemvises til fornyet behandling. Ved den fornyede behandling af sagen må Københavns Kommune redegøre nærmere for de anførte forhold, og på den baggrund træffe fornyet afgørelse om at meddele påbud eller ikke-påbud efter jordforureningslovens regler.

3.3 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevareklagenævnet ophæver Københavns Kommunes afgørelse af 12. november 2021 om undersøgelse af en forurening fra et tankanlæg på matr.nr. [Matrikelnummer 1] på adressen [Adresse 1] 2100 København Ø, og hjemviser sagen til fornyet behandling.

[1] Lovbekendtgørelse nr. 282 af 27. marts 2017 om forurennet jord.

[2] Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

[3] Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevareklagenævnet mv.

[4] Jordforureningsattest kan hentes via Arealinformation, Danmarks Miljøportal – link hertil:
<https://danmarksarealinformation.miljoportal.dk/detail/datasets/urn:dmp:ds:jordstykker-matrikel/features/10427496>

[5] Jf. bl.a. Natur- og Miljøklagenævnets afgørelse af 11. februar 2013 i sagsnr. NMK-11-00013.

[6] Jf. bemærkningerne til § 40 i forslag L183 til Lov om forurennet jord som fremsat den 10. februar 1999.

[7] Jf. bemærkningerne til § 40 i forslag L183 til Lov om forurennet jord som fremsat den 10. februar 1999.

[8] Jf. bl.a. Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse af 28. februar 2022 i sagsnr. 18/07257, Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse af 8. oktober 2021 i sagsnr. 19/05637, samt Natur- og Miljøklagenævnets afgørelse af 18. december 2013 i sagsnr. NMK-11-00038.

[9] Jf. bl.a. Natur- og Miljøklagenævnets afgørelse af 17. december 2013 i sagsnr. NMK-11-00004 og Natur- og Miljøklagenævnets afgørelse af 22. april 2014 i sagsnr. NMK-11-00128, samt Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse af 13. november 2017 i sagsnr. NMK-11-00165 og Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse af 25. juni 2018 i sagsnr. NMK-11-00188.

[10] Jf. afsnit 3.2, side 16 i Miljøprojekt nr. 483/1999 om Afværgeteknikker for MTBE-forurennet grundvand.

Lovområder:

Jordforureningsloven